

U S T A W A

z dnia 2018 r.

o zmianie ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1:

– w pkt 1 dodaje się lit. l w brzmieniu:

„l) przestrzegania przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 21, oraz z 2018 r. poz. 650);”;

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) prowadzenie państwowego monitoringu środowiska, w szczególności:

a) opracowywanie i realizacja wieloletnich strategicznych programów państwowego monitoringu środowiska i wykonawczych programów państwowego monitoringu środowiska,

b) gromadzenie informacji o środowisku w zakresie ujętym w programach państwowego monitoringu środowiska,

c) przetwarzanie zgromadzonych informacji o środowisku i dokonywanie ocen stanu środowiska,

d) opracowywanie raportów o stanie środowiska,

e) udział w międzynarodowej wymianie informacji o stanie środowiska, w tym koordynacja współpracy z Europejską Agencją Środowiska, o

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 28 września 1991 r. o lasach, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, ustawę z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów, ustawę z dnia z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach, ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, ustawę z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, ustawę z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych, ustawę z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ustawę z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści za ich wykorzystania, ustawę z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne oraz ustawę z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1566 i 1567 oraz z 2018 r. poz. 88 i 650.

której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz. Urz. UE L 126 z 21.05.2009, str. 13);”,

– dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) prowadzenie działalności laboratoryjnej polegającej na:

- a) wykonywaniu badań, w tym pobieraniu próbek, wykonywaniu pomiarów i analiz na potrzeby państwowego monitoringu środowiska oraz działań kontrolnych,
- b) zapewnieniu nadzoru nad jakością badań, o których mowa w lit. a zgodnie z normą PN-EN 17025,
- c) prowadzeniu badań przy użyciu referencyjnych i równoważnych metod pomiarowych,
- d) organizacji i udziale w porównaniach międzylaboratoryjnych i badaniach biegłości;”

– uchyla się pkt 15 i 16,

– dodaje się pkt 17c w brzmieniu:

„17c) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1382 i 1566);”

b) uchyla się ust. 2;

2) w art. 4a:

a) w ust. 1:

– dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) może wydawać wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska polecenia przeprowadzenie w określonym czasie kontroli;”

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) opracowuje i realizuje wieloletnie strategiczne oraz wykonawcze programy monitoringu środowiska;”

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Do wyłącznych zadań Głównego Inspektora Ochrony Środowiska należy:

- 1) prowadzenie państwowego monitoringu środowiska oraz prowadzenie działalności laboratoryjnej;

- 2) prowadzenie działalności edukacyjnej dla innych organów i podmiotów korzystających ze środowiska z zakresu korzystania ze środowiska;
 - 3) wykonywanie zadań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2017 r., poz. 568).”;
- 3) w art. 5:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska powołuje i odwołuje Główny Inspektor Ochrony Środowiska po zasięgnięciu opinii wojewody.”,
 - b) w ust. 4:
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wykonuje jej zadania, z wyłączeniem zadań o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 2a, zgodnie z ogólnymi kierunkami działania, zaleceniami i wytycznymi oraz poleceniami Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;”,
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ustala, w porozumieniu z Głównym Inspektorem Ochrony Środowiska, kierunki działania oraz roczne plany pracy Inspekcji Ochrony Środowiska w województwie, których elementem są roczne plany działalności kontrolnej;”,
 - uchyla się pkt 3,
 - pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) dokonuje na obszarze województwa analiz i ocen przestrzegania przepisów, o których mowa w art. 2 ust. 1;”,
 - c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Zastępców wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, w liczbie do dwóch, powołuje i odwołuje Główny Inspektor Ochrony Środowiska, na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.”,
 - d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Wojewoda, na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, po zasięgnięciu opinii Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, może tworzyć delegatury wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska. Kierownik delegatury

może, z upoważnienia wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, prowadzić sprawy i wydawać na terenie swojego działania decyzje administracyjne.”;

5) w art. 5a w ust. 1 pkt 4 i 5 otrzymuje brzmienie:

„4) procedury opracowywania programów kontroli planowych dla zakładów, o których mowa w pkt 3 lit. a i b;

5) procedury kontroli pozaplanowych dla zakładów, o których mowa w pkt 3 lit. a i b;”

6) w art. 8a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przekazuje radzie gminy, radzie powiatu i sejmikowi województwa na ich wniosek informację o wynikach kontroli obiektów o podstawowym znaczeniu dla województwa.”;

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wniosek skierowany na podstawie ust. 3 nie może dotyczyć wykonania konkretnych czynności służbowych ani określać sposobu wykonania zadania przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, lecz powinien ustalać przedmiot działań lub wskazywać stan niezgodny z prawem, o którego usunięcie chodzi i którego zakres należy do właściwości wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.”;

7) po rozdziale 2 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Pracownicy Inspekcji Ochrony Środowiska

Art. 8d. 1. Pracownikami Inspekcji Ochrony Środowiska są pracownicy zatrudnieni w Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska i wojewódzkich inspektoratach ochrony środowiska.

2. Do pracowników o których mowa w ust. 1 stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1889, 2203, z 2018 r. poz. 106), z zastrzeżeniem art. 8e–8i.

Art. 8e. 1. Inspektorem Inspekcji Ochrony Środowiska może być pracownik Inspekcji Ochrony Środowiska, który:

1) jest obywatelem polskim;

- 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada co najmniej wyższe wykształcenie;
- 6) posiada stan zdrowia pozwalający na zatrudnienie na stanowisku inspektora;
- 7) odbył roczny kurs przygotowujący do wykonywania pracy na stanowisku inspektora i złożył egzamin końcowy z wynikiem pozytywnym.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska, może zwolnić z obowiązku odbywania kursu oraz egzaminu końcowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, pracownika Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska, którego wiedza lub umiejętności i doświadczenie zawodowe umożliwiają należyte wykonywanie obowiązków służbowych.

3. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, zakres i sposób przeprowadzenia kursu, o którym mowa w ust. 1 pkt 7 oraz warunki zaliczenia egzaminu końcowego, kierując się potrzebą należytego przygotowania inspektorów do wykonywania kontroli.

Art. 8f. 1. Czas pracy inspektora Inspekcji Ochrony Środowiska jest określony wymiarem jego obowiązków, z uwzględnieniem prawa do wypoczynku.

2. Do celów rozliczania czasu pracy:

- 1) przez dobę – należy rozumieć 24 kolejne godziny, poczynając od godziny, w której inspektor rozpoczyna pracę zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy;
- 2) przez tydzień – należy rozumieć 7 kolejnych dni, poczynając od pierwszego dnia okresu rozliczeniowego.

3. Czas pracy inspektora Inspekcji Ochrony Środowiska wynosi przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym, nie dłuższym niż 4 miesiące.

4. Inspektorowi Inspekcji Ochrony Środowiska przysługuje w każdej dobie prawo do co najmniej 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku.

5. Przepisy ust. 3 i 4 nie mają zastosowania w przypadku konieczności wykonania czynności służbowych, jeżeli nie mogą one zostać przerwane.

6. W przypadku przedłużonego czasu pracy skutkującego skróceniem dobowego okresu nieprzerwanego odpoczynku, o którym mowa w ust. 4, inspektorowi przysługuje

w następnej dobie dodatkowy czas na odpoczynek w wymiarze zapewniającym wyrównanie przysługującego mu okresu nieprzerwanego odpoczynku dobowego.

Art. 8g. 1. Inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska, o których mowa w art. 8e ust. 1 zatrudnieni w wojewódzkim inspektoracie ochrony środowiska, nie wchodzi w skład korpusu służby cywilnej.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do Inspektorów Inspekcji Ochrony Środowiska, o których mowa w art. 8e ust. 1 zatrudnionych w Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska.

Art. 8h. Pracownicy Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska zatrudnieni w centralnym laboratorium badawczym, o którym mowa w art. 28f ust.1, oraz w krajowych laboratoriach referencyjnych, o których mowa w art. 28g, nie wchodzi w skład korpusu służby cywilnej.

Art. 8i. Do czasu pracy pracowników Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska zatrudnionych w centralnym laboratorium badawczym, o którym mowa w art. 28f ust.1 stosuje się przepisy art. 8f.”;

8) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Inspekcja Ochrony Środowiska prowadzi kontrole planowe i pozaplanowe.

2. Kontrole planowe, planuje się uwzględniając potrzebę zapewnienia systematycznej oceny zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi oraz dla środowiska, w szczególności wynikających z działalności podmiotów korzystających ze środowiska i ustala się je w planach kontroli.

3. Do kontroli pozaplanowych zalicza się kontrole:

- 1) kontrole przeprowadzane na wniosek organów administracji publicznej lub podmiotów, o ile przepisy szczególne przewidują możliwość występowania z takim wnioskiem;
- 2) kontrole interwencyjne.

4. Przez kontrole interwencyjne rozumie się kontrole przeprowadzane w związku z rozpatrywaniem skarg i interwencji dotyczących zanieczyszczenia środowiska lub podejrzenia wystąpienia takiego zanieczyszczenia, wystąpienia poważnych awarii, lub w celu przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia.

5. Kontrolę wykonują Główny Inspektor Ochrony Środowiska, wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska oraz upoważnieni przez nich inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska, zwani dalej „inspektorami”.”;

9) po art. 9 dodaje się art. 9a–9c w brzmieniu:

„Art. 9a. Kontrolę przedsiębiorców wykonuje się na zasadach określonych w rozdziale 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646),

z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Do kontroli pozaplanowych przedsiębiorców nie stosuje się przepisów art. 47, 48, 50, 51, 54, 55, 58 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 9b. 1. Kontrolę wykonuje się po okazaniu legitymacji służbowej potwierdzającej tożsamość i uprawnienia inspektora do jej wykonania.

2. Kontrolę przedsiębiorcy, z wyłączeniem kontroli interwencyjnej, wykonuje się po okazaniu dodatkowo upoważnienia do jej wykonania.

3. Legitymację inspektorowi wydaje Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

4. Inspektor jest obowiązany do zwrotu legitymacji z dniem ustania stosunku pracy.

5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, o której mowa w ust. 1 oraz tryb jej wydawania, wymiany i zwrotu oraz postępowania w przypadku utraty legitymacji, mając na względzie możliwość identyfikacji inspektora i jego stanowiska służbowego.

Art. 9c. 1. Przy wykonywaniu kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska inspektor uprawniony jest do:

- 1) wstępu przez całą dobę wraz z niezbędnym sprzętem:
 - a) na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza,
 - b) do środków transportu,
 - c) na teren niezwiązany z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 2) przeprowadzania niezbędnych pomiarów lub badań, w tym pobierania próbek lub wykonywania innych czynności kontrolnych, w tym z użyciem bezzałogowych statków powietrznych, w celu ustalenia na terenie kontrolowanej nieruchomości, w obiekcie lub jego części, w kontrolowanym środku transportu, stanu środowiska

- oraz oceny tego stanu w świetle przepisów o ochronie środowiska, a także warunków wykonywania działalności wpływającej na środowisko indywidualnie określonych w decyzjach administracyjnych;
- 3) żądania wstrzymania ruchu lub uruchomienia instalacji lub urządzeń, w tym środków transportu oraz powstrzymania się od wykonywania innych czynności w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla przeprowadzenia badań, w tym pobrania próbek i wykonania pomiarów;
 - 4) oceny sposobu eksploatacji instalacji lub urządzeń, w tym środków transportu;
 - 5) oceny stosowanych technologii i rozwiązań technicznych;
 - 6) wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym dla ustalenia stanu faktycznego przy jednoczesnym pouczeniu ich o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań pod groźbą kary, o której mowa w Kodeksie karnym;
 - 7) żądania okazania dokumentów, w tym dokumentów finansowych i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli;
 - 8) legitymowania osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub wykroczenia w celu ustalenia ich tożsamości oraz żądania okazania dokumentów niezbędnych do wymierzenia grzywny w drodze mandatu karnego lub sporządzenia wniosku o ukaranie;
 - 9) oceny sposobu wykonywania pomiarów emisji, ilości pobranej wody oraz odprowadzanych ścieków przez jednostkę prowadzącą pomiary, w tym poprawności sposobu pobierania i analizy próbek,
 - 10) określenia składu morfologicznego odpadów w oparciu o wiedzę ekspercką.

2. Jeżeli przeprowadzenie niezbędnych pomiarów, w tym pobieranie próbek lub wykonanie innych czynności kontrolnych, wymaga specjalistycznej wiedzy lub umiejętności, Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska może upoważnić do udziału w kontroli osobę, posiadającą taką wiedzę lub takie umiejętności.

3. W kontroli prowadzonej przez inspektora mogą uczestniczyć inni pracownicy Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska upoważnieni przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

4. Do osób, o których mowa w ust. 2 i 3 stosuje się przepisy ust. 1 pkt 1, 2 i 9 oraz ust. 7.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wstrzymania ruchu lub uruchomienia instalacji lub urządzenia dokonuje osoba wskazana przez kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej albo przez kontrolowaną osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą. Wskazana osoba powinna posiadać wiedzę umożliwiającą wstrzymanie ruchu lub uruchomienie instalacji lub urządzenia w sposób, który nie spowoduje powstania szkody w danej instalacji lub urządzeniu.

6. W przypadku braku możliwości wstrzymania ruchu lub uruchomienia instalacji lub urządzenia, kierownik kontrolowanej jednostki organizacyjnej albo kontrolowana osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą obowiązana jest do udowodnienia braku możliwości technicznych bądź udowodnienia możliwości wystąpienia zagrożenia szkód w dużych rozmiarach.

7. Wstęp inspektorów na tereny zamknięte w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 i 1566 oraz z 2018 r. poz. 650) następuje za zgodą zarządzającego tym terenem.

8. Upoważniony do kontroli inspektor jest uprawniony do poruszania się po terenie nieruchomości, obiektu lub ich części, w tym do wykonywania lotów bezałogowym statkiem powietrznym nad tym terenem oraz w środkach transportu, bez potrzeby uzyskiwania przepustki oraz nie podlega rewizji osobistej przewidzianej w regulaminie wewnętrznym kontrolowanej jednostki organizacyjnej; podlega on przepisom bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązującym w kontrolowanej jednostce organizacyjnej.

9. Czynności kontrolne przeprowadzone z użyciem bezałogowych statków powietrznych nie naruszają przepisów odrębnych z zakresu prawa lotniczego.”;

10) art. 10a otrzymuje brzmienie:

„Art. 10a. 1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wystąpić z wnioskiem do innych organów kontroli państwowej lub Policji, o udzielenie pomocy, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych.

2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska inne organy kontroli państwowej lub Policja są obowiązani do udzielenie pomocy inspektorom w trakcie kontroli, a funkcjonariusze innych organów kontroli państwowej lub Policji, wykonują czynności na polecenie inspektora.

3. Zapewnienie inspektorowi pomocy innych organów kontroli państwowej lub Policji w toku wykonywania czynności kontrolnych, polega w szczególności na:

- 1) umożliwieniu wejścia na kontrolowany teren, do kontrolowanego obiektu lub do środka transportu;
 - 2) pozyskiwaniu i zabezpieczeniu dowodów popełnienia przestępstwa albo wykroczenia;
 - 3) legitymowaniu i przesłuchaniu osób w celu ustalenie stanu faktycznego istotnego dla prowadzonego postępowania;
 - 4) zapewnieniu bezpieczeństwa inspektorowi.”;
- 11) po art. 10a dodaje się art. 10b–10f w brzmieniu:

„Art. 10b. 1. W przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia naruszenia warunków korzystania ze środowiska, w tym popełnienia czynu zabronionego w tym zakresie, Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska może podjąć czynności rozpoznawcze lub operacyjne w celu ustalenia, czy wystąpiło naruszenie warunków korzystania ze środowiska, skali naruszenia oraz podmiotu odpowiedzialnego za popełnienie czynu zabronionego lub naruszenie tych warunków.

2. Czynności rozpoznawcze lub operacyjne, o których mowa w ust. 1, mogą polegać na:

- 1) obserwowaniu i rejestrowaniu przy użyciu środków technicznych, w tym technik satelitarnych i bezzałogowych statków powietrznych, obrazu zdarzeń oraz dźwięku towarzyszącego tym zdarzeniom – wyłącznie w toku czynności podejmowanych w celu ustalenia sprawców oraz uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw, wykroczeń i naruszeń warunków korzystania ze środowiska mogących pogorszyć stan środowiska lub zagrażających życiu lub zdrowiu ludzi;
- 2) przeszukiwaniu pomieszczeń i innych miejsc w przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstw, wykroczeń i naruszeń warunków korzystania ze środowiska mogących pogorszyć stan środowiska lub zagrażających życiu lub zdrowiu ludzi.
- 3) zatrzymywania i kontrolowania pojazdów samochodowych przewożących towary, jeżeli zachodzi podejrzenie przewożenia odpadów, z wyłączeniem transportu odpadów niebezpiecznych stanowiących towary niebezpieczne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 169 i 650);”;

3. Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska może również, w przypadku o którym mowa w ust. 1, powierzyć w drodze umowy przeprowadzenie czynności rozpoznawczych i operacyjnych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, wyspecjalizowanym jednostkom organizacyjnym spełniającym warunki organizacyjne, techniczne i kadrowe niezbędne do przeprowadzenia takich czynności, w szczególności posiadającym procedury zapewniające właściwe przeprowadzenie tych czynności, dysponującym urządzeniami niezbędnymi do ich przeprowadzenia oraz zapewniającym, że czynności te będą wykonywane przez osoby posiadające kompetencje niezbędne do ich przeprowadzenia.

4. Umowa, o której mowa w ust. 3, określa w szczególności:

- 1) szczegółowy zakres powierzonych zadań;
- 2) zakres obowiązków i odpowiedzialność jednostki organizacyjnej za ich wykonanie;
- 3) koszty realizacji powierzonych zadań;
- 4) sposób dokumentowania wykonywanych zadań oraz terminy informowania Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o wynikach przeprowadzonych czynności;
- 5) sposób postępowania z dokumentami związanymi z realizacją powierzonych zadań.

5. Do zawierania umów, o których mowa w ust. 3, nie stosuje się ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1579).

Art. 10c. W przypadku stwierdzenia w wyniku prowadzonych czynności, o których mowa w art. 10b, uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa przeciwko środowisku Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska może prowadzić dochodzenie oraz wnosić i popierać akt oskarżenia w trybie i na zasadach określonych w Kodeksie postępowania karnego.

Art. 10d. 1. Czynności rozpoznawcze lub operacyjne, o których mowa w art. 10. ust. 2, mogą wykonywać inspektorzy upoważnieni do wykonywania tych czynności przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub jednostki organizacyjne, o którym powierzono wykonywanie tych czynności zgodnie z ust. 3

2. Inspektorzy, o których mowa w ust. 1, są uprawnieni do uzyskiwania, gromadzenia, przetwarzania i wykorzystywania informacji o osobach, rzeczach

i zdarzeniach, w tym uzyskiwania informacji oraz utrwalania śladów i dowodów w sposób określony w art. 10b ust. 2, które należy przechowywać zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych.

3. Główny Inspektor Ochrony Środowiska może powołać zespół kontrolny, w skład którego może powołać inspektorów Inspekcji Ochrony Środowiska zatrudnionych w wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska, po poinformowaniu właściwego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

4. Zespół, o którym mowa w ust. 3, powołuje się w celu przeprowadzenia kontroli interwencyjnej oraz w szczególne uzasadnionych przypadkach może być on powołany do innych kontroli pozaplanowych.

5. Jeżeli wykonanie czynności kontrolnych, wymaga specjalistycznej wiedzy lub umiejętności, Główny Inspektor Ochrony Środowiska może powołać w skład zespołu, o którym mowa w ust. 3, pracownika zatrudnionego w wojewódzkim inspektoracie ochrony środowiska, nie będącego inspektorem Inspekcji Ochrony Środowiska, posiadającego taką wiedzę lub takie umiejętności.

Art. 10e. 1. Informacje uzyskane w czasie prowadzenia czynności rozpoznawczych lub operacyjnych, o których mowa w art. 10b ust. 2, mogą być wykorzystywane przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w celu realizacji zadań ustawowych w zakresie kontroli oraz stanowić dowód w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, udostępnia się na wniosek:

- 1) Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) sądowi lub prokuratorowi – w związku z toczącym się postępowaniem;
- 3) organom, służbom i instytucjom państwowym uprawnionym do wykonywania czynności rozpoznawczych lub operacyjnych, o których mowa w art. 10b ust. 2.

Art. 10f. Informacje inne niż wymienione w art. 10e oraz informacje, dane, w tym dane satelitarne, oraz dokumenty inne niż uzyskane w ramach czynności kontrolnych mogą być wykorzystane do oceny stanu faktycznego związanego z korzystaniem ze środowiska i stanowią dowód w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

Art. 10g. 1. Inspektorzy w zakresie koniecznym do wykonywania czynności rozpoznawczych lub operacyjnych, o których mowa w art. 10b ust. 2, mogą korzystać z informacji kryminalnej zgromadzonej w Krajowym Centrum Informacji Kryminalnych.

2. Na wniosek Głównego Inspektora Ochrony Środowiska lub wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska organy ścigania oraz organy Krajowej Administracji Skarbowej udostępniają informacje uzyskane w toku czynności operacyjno-rozpoznawczych niezbędne do wykonywania czynności, o których mowa w art. 10b ust. 2 oraz kontroli.”;

12) w art. 12:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) wydać na podstawie odrębnych przepisów zalecenia pokontrolne;”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

“4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może w trakcie kontroli wydać decyzję w przedmiocie wstrzymania:

1) działalności w zakresie stwarzającej zagrożenie zdrowia lub życia ludzi albo zagrożenie zniszczenia środowiska;

2) oddania do użytku obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji niespełniających wymagań ochrony środowiska.”;

c) po ustępie ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

“5. Decyzji o której mowa w ust. 4 nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.”

13) uchyla się art. 12a i 12b;

14) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. 1. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska mogą zwrócić się do każdego organu administracji publicznej, Policji oraz Krajowej Administracji Skarbowej z wnioskiem o udzielenie informacji lub udostępnienie dokumentów i danych związanych z ochroną środowiska oraz z prowadzonymi przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska postępowaniami administracyjnymi.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, są obowiązane przekazać informacje, dokumenty i dane niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia wniesienia wniosku.

3. W razie stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie ochrony środowiska w działaniach organów administracji publicznej, organ Inspekcji Ochrony Środowiska może:

- 1) kierować wystąpienie o wyjaśnienia przyczyn nieprawidłowości lub o ich usunięcie;
- 2) zwrócić się o wszczęcie postępowania administracyjnego, wnieść skargę do sądu administracyjnego, a także uczestniczyć w tych postępowaniach – na prawach przysługujących prokuratorowi.”;

15) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie wydawania decyzji ustalających warunki korzystania ze środowiska przez organy ochrony środowiska, organ Inspekcji Ochrony Środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

2. Organom Inspekcji Ochrony Środowiska przysługują prawa strony w postępowaniu administracyjnym lub postępowaniu przed sądem administracyjnym.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do orzeczeń samorządowych kolegiów odwoławczych.”;

16) w art. 17 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wymianę z Krajową Administracją Skarbową i Strażą Graniczną informacji związanych ze sprowadzaniem do kraju towarów, których wwóz jest zakazany lub ograniczony ze względu na ochronę środowiska;”;

17) w art. 23:

a) ust. 2-5 otrzymują brzmienie:

„2. Państwowy monitoring środowiska stanowi system pomiarów, ocen i prognoz stanu środowiska oraz gromadzenia, przetwarzania i rozpowszechniania informacji o stanie środowiska.

3. Państwowy monitoring środowiska jest podstawowym źródłem danych i informacji o stanie środowiska w Polsce.

4. Państwowy monitoring środowiska obejmuje zadania wynikające z odrębnych ustaw, zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych potrzeb wynikających z polityki ekologicznej państwa.

5. W ramach państwowego monitoringu środowiska są gromadzone dane i informacje dotyczące stanu środowiska, do których przekazywania Rzeczpospolita Polska jest obowiązana na mocy zobowiązań międzynarodowych.”

b) dodaje się ust. 10-22 w brzmieniu:

„10. Państwowy monitoring środowiska wspomaga działania na rzecz ochrony środowiska poprzez systematyczne informowanie społeczeństwa i organów administracji o:

- 1) stanie elementów przyrodniczych, dotrzymywaniu standardów jakości środowiska określonych przepisami i poziomów, o których mowa w art. 3 pkt 28 lit. b i c ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799) oraz obszarach występowania przekroczeń tych standardów i poziomów;
- 2) występujących zmianach stanu elementów przyrodniczych i przyczynach tych zmian, w tym powiązaniach przyczynowo-skutkowych występujących pomiędzy emisjami i stanem elementów przyrodniczych.

11. Państwowy monitoring środowiska obejmuje, uzyskane na podstawie badań monitoringowych, dane i informacje o stanie elementów przyrodniczych w zakresie:

- 1) powietrza;
- 2) wód podziemnych i wód powierzchniowych wraz z osadami dennymi, wód przejściowych, a także wód morza terytorialnego, wód wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze tych wód;
- 3) gleby i ziemi;
- 4) klimatu akustycznego;
- 5) promieniowania jonizującego i pól elektromagnetycznych;
- 6) elementów różnorodności biologicznej, w tym lasów, siedlisk przyrodniczych i gatunków.

12. Dane i informacje, o których mowa w ust. 11 pozyskuje się na podstawie:

- 1) badań monitoringowych prowadzonych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
- 2) pomiarów emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, a także ewidencji, do których prowadzenia z mocy przepisów prawa lub na mocy decyzji obowiązane są podmioty korzystające ze środowiska;

- 3) badań monitoringowych innych niż wymienione w pkt 1 oraz danych i informacji innych niż wymienione w pkt 2 uzyskanych odpłatnie lub nieodpłatnie od podmiotów niebędących organami administracji publicznej;
- 4) danych i informacji uzyskanych od organów administracji publicznej w związku z prowadzoną przez nich działalnością.;
- 5) danych i informacji uzyskanych od innych podmiotów.

13. Badanie monitoringowe obejmuje czynności polegające na pobieraniu próbek, wykonywaniu pomiarów, w tym analiz i obserwacji, mające na celu ocenę i prognozę stanu poszczególnych elementów przyrodniczych, o których mowa w ust. 7.

14. Badania monitoringowe prowadzi się w sposób cykliczny, stosując ujednolicone metody zbierania, gromadzenia i przetwarzania danych.

15. Badania monitoringowe prowadzi się z równoczesnym wykorzystaniem i rejestracją danych przestrzennych.

16. Podmioty korzystające ze środowiska, obowiązane, z mocy przepisów prawa lub na mocy decyzji, do pomiaru poziomu substancji lub energii w środowisku oraz wielkości emisji, gromadzą i przetwarzają dane z zachowaniem zasad określonych w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska i nieodpłatnie udostępniają dane i informacje na potrzeby państwowego monitoringu środowiska.

17. Organy administracji publicznej prowadzące rejestry, wykazy, badania monitoringowe są obowiązane do nieodpłatnego udostępniania, dla potrzeb państwowego monitoringu środowiska, danych i informacji

18. Zakres zadań państwowego monitoringu środowiska jest określony w wieloletnich strategicznych programach państwowego monitoringu środowiska i wykonawczych programach państwowego monitoringu środowiska.

19. Wieloletni strategiczny program państwowego monitoringu środowiska określa cel, zakres, sposób i częstotliwość wykonywania badań monitoringowych, ocen i prognoz oraz rekomendacje w okresie trwania programu z podziałem na poszczególne elementy przyrodnicze.

20. Wykonawczy program państwowego monitoringu środowiska jest opracowywany na podstawie wieloletniego strategicznego programu państwowego monitoringu środowiska. Określa on szczegółowy zakres, sposób i częstotliwość

wykonywania badań monitoringowych, ocen i prognoz w okresie trwania programu z podziałem na poszczególne elementy przyrodnicze.

21. Programy, o których mowa w ust. 15, opracowuje Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

22. Wieloletnie strategiczne programy państwowego monitoringu środowiska podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Środowiska.”;

18) uchyla się art. 24;

19) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Informacje o środowisku i jego ochronie objęte państwowym monitoringiem środowiska są gromadzone przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.”;

20) uchyla się art. 25a;

21) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. 1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska zapewnia informowanie społeczeństwa o stanie środowiska oraz nieodpłatnie udostępnia organom administracji informacje, o których mowa w art. 25.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska udostępnia nieodpłatnie organom Państwowej Inspekcji Sanitarnej, gromadzone w ramach państwowego monitoringu środowiska, dane zawierające wyniki pomiarów, o których mowa w art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

3. Na wniosek producenta zamierzającego prowadzić ekologiczne gospodarstwo rolne Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydaje zaświadczenie informujące, że na terenie, na którym położone jest gospodarstwo rolne, nie nastąpiło przekroczenie dopuszczalnych stężeń szkodliwych substancji zanieczyszczających powietrze i wodę.”;

22) art. 28f otrzymuje brzmienie:

„Art. 28f. 1. W Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska działa centralne laboratorium badawcze.

2. Centralne laboratorium badawcze prowadzi działalność laboratoryjną, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2a oraz może wykonywać inne badania z zakresu ochrony środowiska.

3. Do wykonywania badań, w tym pobierania próbek, wykonywania pomiarów i analiz na potrzeby działań kontrolnych centralne laboratorium badawcze obowiązane

jest posiadać akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2017 r. poz. 1226 oraz z 2018 r. poz. 650).

4. W zakresie, w jakim centralne laboratorium badawcze nie posiada akredytacji, Główny Inspektor Ochrony Środowiska może zawrzeć umowę o wykonanie badań, w tym pobranie próbek, wykonywanie pomiarów i analiz z inną jednostką posiadającą akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.

5. Główny Inspektorat Ochrony Środowiska może pozyskiwać środki finansowe z tytułu sprzedaży usług centralnego laboratorium badawczego.

6. Środki, o których mowa w ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa.

7. Środki przekazane do budżetu państwa, o których mowa w ust. 6 w wysokości 50% zwiększają wydatki budżetowe Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, które przeznacza się na finansowanie zadań Głównego Inspektora Ochrony Środowiska i wynagrodzenia pracowników Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

8. Centralne laboratorium badawcze wykonuje nieodpłatnie badania i analizy na potrzeby kontroli prowadzonych przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska.

9. Główny Inspektor Ochrony Środowiska zawiera z wojewódzkim inspektorem ochrony środowiska porozumienie w sprawie zakresu i sposobu realizacji przez centralne laboratorium badawcze badań, w tym pobierania próbek, wykonywania pomiarów i analiz na potrzeby działań kontrolnych.”;

23) art. 28g otrzymuje brzmienie:

„Art. 28g. 1. W Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska działa krajowe laboratorium referencyjne do spraw jakości powietrza atmosferycznego oraz tworzy się krajowe laboratorium referencyjne do spraw jakości wód powierzchniowych.

2. W Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska mogą być tworzone krajowe laboratoria referencyjne do spraw jakości pomiarów:

- 1) hałasu;
- 2) pól elektromagnetycznych;
- 3) emisji zanieczyszczeń do wód i powietrza.

3. Do zadań krajowego laboratorium referencyjnego do spraw jakości powietrza atmosferycznego należy zapewnienie nadzoru nad jakością badań powietrza

atmosferycznego, wykonywanych w ramach programów państwowego monitoringu środowiska, poprzez:

- 1) organizowanie i wykonywanie porównań międzylaboratoryjnych i badań biegłości;
- 2) dokonywanie przeglądów systemów zapewnienia i kontroli jakości w instytucjach obsługujących sieci pomiarowe i poszczególne punkty pomiarowe co najmniej raz na pięć lat;
- 3) koordynację właściwego stosowania metodyk referencyjnych i wykazywania równoważności metodyk niereferencyjnych;
- 4) wdrażanie nowych metod badawczych;
- 5) uczestniczenie, przynajmniej raz na trzy lata, w programach zapewnienia jakości badań organizowanych przez Komisję Europejską.

4. Zapewnienie nadzoru, o którym mowa w ust. 3, w odniesieniu do badań wykonywanych przez centralne laboratorium badawcze polega również na:

- 1) ujednocnieniu metod i procedur badawczych;
- 2) szkoleniu pracowników centralnego laboratorium badawczego w zakresie nowych metod badawczych;
- 3) koordynacji na terenie kraju udziału w programach zapewnienia jakości badań organizowanych przez Komisję Europejską;
- 4) wspieraniu prac prowadzonych przez europejską sieć krajowych laboratoriów referencyjnych ustanowioną przez Komisję Europejską.

5. Do zadań krajowego laboratorium referencyjnego do spraw jakości wód powierzchniowych należy zapewnienie nadzoru nad jakością badań i analiz w zakresie wód powierzchniowych, wykonywanych przez centralne laboratorium badawcze oraz inne podmioty prowadzące badania monitoringowe, w szczególności przez:

- 1) prowadzenie badań i oznaczeń próbek biologicznych, wody i osadów;
- 2) tworzenie, weryfikację i aktualizację przewodników i wytycznych do wykonania badań biologicznych;
- 3) udział w opracowaniu, testowanie oraz wsparcie we wdrażaniu i użytkowaniu systemów zarządzania laboratorium;
- 4) organizowanie porównań międzylaboratoryjnych i badań biegłości;
- 5) udział w międzynarodowych programach zapewnienia jakości;
- 6) ujednocnianie metod i procedur badawczych;
- 7) wdrażanie nowych metod badawczych;

- 8) szkolenie pracowników centralnego laboratorium badawczego w zakresie nowych metod badawczych;
 - 9) współpracę z laboratoriami referencyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej;
 - 10) gromadzenie i rozpowszechnianie informacji dotyczących metod badawczych stosowanych przez laboratoria referencyjne państw członkowskich Unii Europejskiej.”;
- 24) art. 28j otrzymuje brzmienie:
„Art. 28j. Korzystający z danych z Ekoinfonetu lub je przetwarzający jest obowiązany podać w wytwarzanych informacjach, że dane te pochodzą z Ekoinfonetu.”;
- 25) art. 30 otrzymuje brzmienie:
„Art. 30. Inspekcja Ochrony Środowiska współdziała w zwalczaniu poważnej awarii z organami właściwymi do jej prowadzenia oraz sprawuje nadzór nad usuwaniem skutków tej awarii.”;
- 26) w art. 31a w ust.1 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) korzystając z danych z Ekoinfonetu lub je przetwarzając nie podaje w wytwarzanych informacjach, że dane te pochodzą z Ekoinfonetu.”.
- 27) po art. 31a dodaje się art. 31b w brzmieniu:
„Art. 31b. 1. Kto:
- 1) uniemożliwia organowi Inspekcji Ochrony Środowiska przeprowadzanie kontroli, albo
 - 2) utrudnia organowi Inspekcji Ochrony Środowiska przeprowadzanie kontroli – podlega karze pieniężnej w wysokości od 10 000 zł do 100 000 zł;
2. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, wymierza, w drodze decyzji właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.
3. Decyzji, o której mowa w ust. 2, organ Inspekcji Ochrony Środowiska może nadać rygor natychmiastowej wykonalności.
4. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa i są wpłacane na rachunek bankowy wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska.
5. Do kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613).”.

Art. 2. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2017 r., poz. 788) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 66b otrzymuje brzmienie:

„Art. 66b. Kto, wbrew zakazowi określone w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 995/2010, wprowadza do obrotu nielegalnie pozyskane drewno lub produkty z drewna, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 20 000 zł do 500 000 zł.”;

2) art. 66c otrzymuje brzmienie:

„Art. 66c. Kto, wbrew przepisowi art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 995/2010, wprowadzając do obrotu drewno lub produkty z drewna, nie stosuje:

- 1) środków i procedur zapewniających dostęp do informacji, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 995/2010, lub
- 2) procedur oceny ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 995/2010, lub
- 3) procedur ograniczania ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 995/2010

– podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 5 000 zł do 500 000 zł.”;

3) art. 66d otrzymuje brzmienie:

„Art. 66d. Kto, wbrew przepisowi art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 995/2010, nie utrzymuje lub nie ocenia regularnie stosowanych przez siebie:

- 1) środków i procedur zapewniających dostęp do informacji, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 995/2010, lub
- 2) procedur oceny ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 995/2010, lub
- 3) procedur ograniczania ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 995/2010

– podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 5 000 zł do 500 000 zł.”;

4) w art. 66e ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, wbrew przepisom art. 5 rozporządzenia nr 995/2010, nie przechowuje przez co najmniej 5 lat informacji pozwalających zidentyfikować operatorów lub podmioty handlowe, którzy dostarczyli mu drewno lub produkty z drewna, oraz podmioty handlowe, którym dostarczył drewno lub produkty z drewna, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 5 000 zł do 20 000 zł.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule I w dziale IV uchyla się rozdział II;
- 2) użyte w art. 88 w ust. 2, w art. 89, w art. 90 w ust. 1, w art. 92 w ust. 1 i 1c, w art. 94 w ust. 1b i 1c, w art. 115a w ust. 1 i ust. 4 pkt 4, w art. 117 ust. 5, w art. 120, w art. 120a w ust. 1 i 3, w art. 122a w ust. 2, w art. 123 w ust. 2, w art. 124 w ust. 1, w art. 177 w ust. 1 i 2, w art. 179 w ust. 4 w pkt 2, w art. 225 w ust. 1, w różnej liczbie i przypadku wyrazy „wojewódzki inspektor ochrony środowiska” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami „Główny Inspektor Ochrony Środowiska.”;
- 3) w art. 94:
 - a) uchyla się ust. 1,
 - b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Główny Inspektor Ochrony Środowiska na podstawie:

 - 1) wyników klasyfikacji stref, o której mowa w art. 88 ust. 2;
 - 2) wyników pomiarów, o których mowa w art. 90 ust. 1;
 - 3) wyników oceny poziomów substancji w powietrzu i wyniki klasyfikacji stref, o których mowa w art. 89;
 - 4) informacji o stwierdzonych przekroczeniach alarmowych poziomów substancji w powietrzu, o których mowa w art. 93.”;
- 4) w art. 236d ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku niewypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 236b ust. 1, wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości 50 000 zł.

2. W przypadku niezapewnienia przez prowadzącego instalację jakości przekazywanych danych pod względem ich kompletności, spójności lub wiarygodności wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości 25 000 zł.”;
- 5) w art. 309 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Karę wymierza się w wysokości 20-krotnej wielkości jednostkowej stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza.”;
- 6) w art. 315a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku:

- 1) gdy kontrolowany organ nie realizuje zaleceń pokontrolnych, o których mowa w art. 96a ust. 3, w zakresie dotrzymania terminu uchwalenia programów ochrony powietrza oraz planów działań krótkoterminowych,
 - 2) niedotrzymania ustawowego terminu uchwalenia programów ochrony powietrza oraz planów działań krótkoterminowych,
 - 3) niedotrzymania terminów realizacji zadań określonych w programach ochrony powietrza oraz planach działań krótkoterminowych
- organ za to odpowiedzialny podlega karze pieniężnej w wysokości od 50 000 zł do 500 000 zł.”;

Art. 4. W ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. z 2018 r. poz. 578) w art. 53a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto poza stacją demontażu dokonuje:

- 1) usunięcia z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów lub substancji niebezpiecznych, w tym płynów,
- 2) wymontowania z pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmiotów wyposażenia lub części nadających się do ponownego użycia,
- 3) wymontowania z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów nadających się do odzysku lub recyklingu

– podlega karze pieniężnej od 15 000 do 500 000 zł.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz.U. z 2018 r. poz. 296) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. 1. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na odbiorcę odpadów przywiezionych nielegalnie bez dokonania zgłoszenia, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50 000 do 500 000 zł.

2. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na wysyłającego odpady bez dokonania zgłoszenia, jeżeli takie zgłoszenie jest wymagane zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 1013/2006, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50 000 do 500 000 zł.

3. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na wysyłającego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50 000 do 500 000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie, dokonał wysyłki odpadów:

- 1) bez zgody zainteresowanych właściwych organów;
- 2) gdy zgoda zainteresowanych właściwych organów została uzyskana w wyniku fałszerstwa, wprowadzenia w błąd lub oszustwa;
- 3) w sposób, który nie jest zgodny ze sposobem określonym w dokumencie zgłoszenia transgranicznego przesyłania (przemieszczania) odpadów, o którym mowa w załączniku IA do rozporządzenia nr 1013/2006, lub w dokumencie przesyłania dotyczącym transgranicznego przesyłania (przemieszczania) odpadów, o którym mowa w załączniku IB do rozporządzenia nr 1013/2006.

4. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na odbiorcę odpadów sprowadzonych nielegalnie, który nie zastosował się do postanowienia, o którym mowa w art. 27 ust. 4, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 25 000 do 200 000 zł.”;

- 2) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. 1. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na odbiorcę odpadów, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 30 000 do 200 000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:

- 1) więcej niż jeden raz posługiwał się tym samym dokumentem przesyłania;
- 2) przyjął większą ilość transportów niż była zgłoszona;
- 3) przyjął większą ilość odpadów niż było to określone w zezwoleniu;
- 4) nie wypełnił obowiązku potwierdzenia otrzymania odpadów przez prowadzącego instalację odzysku lub unieszkodliwiania odpadów w terminie 3 dni od ich odbioru;
- 5) nie wypełnił obowiązku potwierdzenia dokonania odzysku lub unieszkodliwiania przez prowadzącego instalację odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w terminie 30 dni od dokonania odzysku lub unieszkodliwiania, nie później jednak niż w terminie jednego roku kalendarzowego od dnia otrzymania odpadów;
- 6) nie wypełnił obowiązku przechowywania dokumentów związanych ze zgłoszeniem przemieszczania odpadów przez okres 3 lat od daty pierwszej wysyłki.

2. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na wysyłającego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 30 000 do 200 000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:

- 1) więcej niż jeden raz posługiwał się tym samym dokumentem przesyłania;
- 2) dokonał wysyłki większej ilości transportów niż była zgłoszona;
- 3) dokonał wysyłki większej ilości odpadów niż było to określone w zezwoleniu;
- 4) dokonał wysyłki odpadów bez powiadomienia na trzy dni robocze przed transportem wszystkich zainteresowanych właściwych organów.

3. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na transportującego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 20 000 do 100 000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:

- 1) nie realizował przewozu ustaloną trasą przejazdu;
- 2) nie jest wskazany w zezwoleniu jako przewoźnik odpadów;
- 3) naruszył warunki dotyczące rodzaju opakowania odpadów;
- 4) dokonywał przewozu odpadów bez dołączenia do transportu wszystkich wymaganych dokumentów;
- 5) dokonywał przewozu odpadów z niewypełnionym prawidłowo lub niepodpisany dokumentem przesyłania;
- 6) dokonał wymieszania podczas transportu odpadów objętych odrębnymi zgłoszeniami;
- 7) dokonywał przewozu odpadów wymienionych w załącznikach III, IIIA oraz IIIB bez informacji wymaganej na podstawie art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006 lub gdy informacja nie została dołączona w formacie określonym w załączniku VII do rozporządzenia nr 1013/2006.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 i 1566) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 24 w ust. 3:
 - a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wojewódzki inspektor ochrony środowiska – w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. j, k i n;”;
 - b) w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 6 w brzmieniu:

„6) Główny Inspektor Ochrony Środowiska – w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b oraz pkt 3.”;
- 2) w art. 136a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli przedsięwzięcie jest realizowane lub zrealizowane, a podmiot w związku z realizacją, eksploatacją lub likwidacją tego przedsięwzięcia:

- 1) narusza warunki, wymogi oraz obowiązki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b w zakresie fazy realizacji, lit. e oraz pkt 2 i 5, określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
- 2) nie realizuje działań służących zapobieganiu, ograniczaniu i kompensacji znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000, określonych w decyzjach, o których mowa w art. 96 ust. 1, w ramach których przeprowadzono ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000,
- 3) narusza obowiązki i wymagania, o których mowa w art. 93 ust. 2 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 i 4, określone w decyzjach, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwoleniu, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b

– podlega karze pieniężnej w wysokości od 5 000 zł do 1 000 000 zł.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. 2016, poz. 1803 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 97 otrzymuje brzmienie:

„Art. 97. Kto, wbrew przepisowi art. 10 ust. 1, wprowadza do obrotu baterie lub akumulatory niespełniające wymagań określonych w art. 8 lub 9, podlega karze pieniężnej od 2000 zł do 150 000 zł.”;

- 2) art. 98 otrzymuje brzmienie:

„Art. 98. Kto, wbrew przepisowi art. 10 ust. 2, nie wycofuje z obrotu baterii lub akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 lub 9, podlega karze pieniężnej od 2000 zł do 150 000 zł.”;

- 3) art. 99 otrzymuje brzmienie:

„Art. 99. Kto, wbrew przepisom art. 11 ust. 2 i 3, wprowadza do obrotu sprzęt, w którym są zamontowane baterie lub akumulatory, bez dołączenia do niego instrukcji, a w przypadku wprowadzania do obrotu na terytorium kraju - bez dołączenia do niego instrukcji w języku polskim, lub dołącza instrukcję nierzetelną, podlega karze pieniężnej od 2000 zł do 150 000 zł.”;

- 4) art. 99a otrzymuje brzmienie:

„Art. 99a. Kto, wbrew przepisowi art. 15 ust. 3, nie przedkłada marszałkowi województwa sprawozdań o osiągniętym poziomie wydajności recyklingu, o których

mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 493/2012, lub nie przedkłada ich terminowo, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 zł do 2000 zł.”;

5) art. 99b otrzymuje brzmienie:

„Art. 99b. Podmiot pośredniczący, który nie posiada wdrożonego systemu zarządzania środowiskowego, o którym mowa w art. 28 ust. 3, podlega karze pieniężnej w wysokości 20 000 zł.”;

6) art. 99c otrzymuje brzmienie:

„Art. 99c. Kto, wbrew przepisowi art. 63 ust. 2, nie zapewnia co najmniej przekazania frakcji zawierających ołów i jego związki oraz frakcji tworzyw sztucznych do instalacji prowadzących recykling ołowiu i jego związków lub recykling tworzyw sztucznych spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 63 ust. 7, podlega karze pieniężnej w wysokości od 10 000 zł do 1 000 000 zł.”;

7) art. 100a otrzymuje brzmienie:

„Art. 100a. Kto, wbrew przepisowi art. 56 ust. 1, nie przekazuje nieodebranej opłaty depozytowej lub przekazuje ją nieterminowo, podlega karze pieniężnej w wysokości od 1000 zł do 15 000 zł.”;

8) art. 100b otrzymuje brzmienie:

„Art. 100b. Kto, wbrew przepisom art. 56 ust. 2, nie przedkłada marszałkowi województwa sprawozdania o wysokości pobranej opłaty depozytowej i przekazanej nieodebranej opłaty depozytowej, składa je nieterminowo lub składa sprawozdanie nierzetelne, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 zł do 20 000 zł.”;

9) art. 101 otrzymuje brzmienie:

„Art. 101. Kto, wbrew przepisom art. 58, nie przekazuje zużytych baterii lub zużytych akumulatorów do odpowiedniego prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, podlega karze pieniężnej od 10 000 zł do 200 000 zł.”;

10) art. 102 otrzymuje brzmienie:

„Art. 102. Kto, wbrew przepisowi art. 63 ust. 3, nie przekazuje poszczególnych rodzajów posortowanych zużytych baterii lub zużytych akumulatorów prowadzącemu zakład przetwarzania danego rodzaju zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, podlega karze pieniężnej od 2000 zł do 200 000 zł.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2018 r. poz. 21 i 650) wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 194 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Administracyjna kara pieniężna za naruszenia, o których mowa w ust. 1, wynosi nie mniej niż 5000 zł i nie może przekroczyć 1 000 000 zł.”.

b) w art. 24 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku transportu odpadów bez wymaganych dokumentów, w których wskazany jest posiadacz odpadów przekazujący odpad oraz posiadacz odpadów, do którego należy dostarczyć odpady, posiadaczem tych odpadów jest transportujący te odpady.”

c) po art. 24 dodaje się art.24a i 24 b w brzmieniu:

„24a. 1. Jeżeli w trakcie kontroli transportu odpadów ujawniono:

- a) naruszenie szczegółowych wymagań dla transportu odpadów,
- b) przemieszczanie odpadów do nieuprawnionego odbiorcy

- pojazd wraz z odpadami może zostać zatrzymany przez organy kontroli państwowej - Krajową Administrację Skarbową, organy Straży Granicznej, Policję, Inspekcję Transportu Drogowego oraz organów Inspekcji Ochrony Środowiska.

2. Zatrzymany pojazd wraz z odpadami jest kierowany, na koszt podmiotu wykonującego transport odpadów, na najbliższy parking strzeżony, o którym mowa w art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm), spełniający warunki dla magazynowania odpadów określone w art. 25 ust. 1.

3. Jeżeli stwierdzone naruszenie dotyczy transportu odpadów niebezpiecznych, mogących stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia człowieka, organ o którym mowa w ust.1, kieruje, na koszt podmiotu wykonującego przejazd drogowy, środek transportu wraz z odpadami na parking strzeżony spełniający wymagania, o których mowa w art. 106 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 169, z 2018 r. poz. 650).”

4. Pojazd wraz z odpadami umieszcza się na wyznaczonym przez starostę parkingu strzeżonym, o którym mowa w ust. 2 i 3, - do czasu usunięcia naruszeń szczegółowych wymagań dla transportu odpadów, lub ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za zagospodarowanie zatrzymanych odpadów.

5. Jeżeli starosta nie wyznaczył parkingu strzeżonego, o którym mowa w ust. 2 i ust. 3, spełniającego warunki przechowywania zatrzymanych odpadów, w tym odpadów

niebezpiecznych, jest on zobowiązany do utworzenia takiego parkingu w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

6. Do czasu utworzenia parkingu Starosta wyznacza w powiecie inne miejsce strzeżone do magazynowania zatrzymanych transportów odpadów i informuje o tym organy, o których mowa w ust. 1, nie później niż w ciągu miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 24b. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 4a, podmiot wykonujący transport odpadów jest zobowiązany do zagospodarowania odpadów na własny koszt.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 nakłada w drodze decyzji starosta właściwy ze względu na miejsce kontroli transportu odpadów.

3. Decyzji, o której mowa w ust. 2 nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

4. Jeżeli w terminie 30 dni od dnia w której decyzja o której mowa w ust.2, stała się ostateczna, podmiot wykonujący transport odpadów nie usunie naruszeń szczegółowych wymagań dla transportu odpadów lub nie wykona ww. decyzji, orzeka się przepadek środka transportu wraz z odpadami na rzecz powiatu.

5. Jeżeli w terminie 60 dni od dnia zatrzymania odpadów, podmiot wykonujący transport odpadów nie usunie naruszeń szczegółowych wymagań dla transportu odpadów, orzeka się przepadek pojazdu wraz z odpadami na rzecz powiatu.

6. Z wnioskiem o orzeczenie przepadku środka transportu wraz z odpadami na rzecz Skarbu Państwa występuje do sądu cywilnego starosta właściwy ze względu na miejsce kontroli transportu odpadów. Do spraw o przepadek pojazdu wraz z odpadami stosuje się odpowiednio przepisy art. 6106 –6108 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.)”

d) Po art. 195 dodaje się art.195a w brzmieniu:

„195a. 1. Kto, wbrew obowiązkowi, o którym mowa w art. 24a ust.5 nie utworzył parkingu strzeżonego do przechowywania zatrzymanych transportów odpadów podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 10 000 do 100 000 zł.”

2 Administracyjna kara pieniężna, o którym mowa w ust. 1 może być wymierzana na koniec każdego roku, w którym nie został zrealizowany obowiązek, o którym mowa w art. 24a ust.5.”

Art. 9. W ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2018 r. poz. 150 i 650.) art. 57 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 57 Kary pieniężne wynoszą:

- 1) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1, 2–4, 5–10 i 14 – od 10 000 zł do 500 000 zł;
- 2) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 4a – od 10 000 zł do 50 000 zł;
- 3) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10a, 10b i 13 – od 10 000 zł do 1 000 000 zł;
- 4) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c–12 – od 500 zł do 20 000 zł;
- 5) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 15 i 16 – od 40 000 zł do 750 000 zł;
- 6) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 2 – od 20 000 zł do 750 000 zł.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1951 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Art. 47. 1. Administracyjną karę pieniężną w wysokości od 600 zł do 4500 zł wymierza się za:

- 1) nieprzekazanie w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, albo sprawozdania, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia (UE) nr 517/2014;
- 2) wprowadzenie do obrotu, wbrew art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, urządzenia lub produktu albo, wbrew art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, pojemnika bez odpowiedniej etykiety;
- 3) wprowadzenie, wbrew art. 13, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojemnika, produktu lub urządzenia bez etykiety w języku polskim albo bez instrukcji w języku polskim albo wprowadzenie produktu lub urządzenia niezgodnie z art. 12 ust. 1, 2 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 albo z art. 2 rozporządzenia (UE) 2015/2068;
- 4) wprowadzenie, wbrew art. 13, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej systemu ochrony przeciwpożarowej lub gaśnicy bez etykiety w języku polskim albo bez instrukcji w języku polskim albo wprowadzenie produktu lub urządzenia

niezgodnie z art. 12 ust. 1, 2 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 albo z art. 2 rozporządzenia (UE) 2015/2068;

- 5) niesporządzenie w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 4, Karty Urządzenia lub jej korekty w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 5;
- 6) niesporządzenie w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 4, Karty Systemu Ochrony Przeciwpożarowej lub jej korekty w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 5;
- 7) niezapewnienie, wbrew art. 15 ust. 1, dokonania wpisu danych do Karty Urządzenia przez osobę wykonującą czynności i posiadającą, w stosownych przypadkach, odpowiedni certyfikat dla personelu lub przez osobę posiadającą dostęp do Karty Urządzenia nadany przez operatora dokonującą wpisu na podstawie protokołu dotyczącego wykonanych czynności;
- 8) niezapewnienie, wbrew art. 15 ust. 1, dokonania wpisu danych do Karty systemu Ochrony Przeciwpożarowej przez osobę wykonującą czynności i posiadającą, w stosownych przypadkach, odpowiedni certyfikat dla personelu lub przez osobę posiadającą dostęp do Karty Systemu Ochrony Przeciwpożarowej nadany przez operatora dokonującą wpisu na podstawie protokołu dotyczącego wykonanych czynności;
- 9) niedokonanie w terminie, o którym mowa w art. 15 ust. 2, wpisu danych do Karty Urządzenia;
- 10) niedokonanie w terminie, o którym mowa w art. 15 ust. 2, wpisu danych do Karty Systemu Ochrony Przeciwpożarowej;
- 11) nieprzekazanie w terminie, o którym mowa w art. 40 ust. 2, wyspecjalizowanej jednostce sprawozdania, o którym mowa w art. 39 ust. 1, lub nieprzekazanie korekty tego sprawozdania w terminie, o którym mowa w art. 39 ust. 2;
- 12) niezłożenie, wbrew art. 9 ust. 1, wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 7 ust. 1, przez przedsiębiorstwo produkujące, stosujące lub wprowadzające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nowe substancje do zastosowania w charakterze substratów lub do celów laboratoryjnych i analitycznych, zgodnie z art. 24 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, albo niepoinformowanie przez takie przedsiębiorstwo, wbrew art. 9 ust. 6, o zaprzestaniu prowadzenia działalności, o której mowa w art. 9 ust. 1;

- 13) niezłożenie, wbrew art. 9 ust. 1, wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 7 ust. 1, przez przedsiębiorstwo stosujące substancje kontrolowane w charakterze substratów, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, lub przedsiębiorstwo prowadzące niszczenie substancji kontrolowanych, zgodnie z art. 22 i załącznikiem VII do rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, albo niepoinformowanie przez takie przedsiębiorstwo, wbrew art. 9 ust. 6, o zaprzestaniu prowadzenia działalności, o której mowa w art. 9 ust. 1;
- 14) wykonanie czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/2067, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) 2015/2067, albo wykonanie czynności, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (UE) 2015/2066, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia (UE) 2015/2066, albo wykonanie czynności, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 306/2008, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 306/2008;
- 15) wykonanie czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 304/2008, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 304/2008;
- 16) wykonanie czynności, o których mowa w art. 20 ust. 4, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 i 2, w odniesieniu do substancji kontrolowanych niebędących halonami;
- 17) wykonanie czynności, o których mowa w art. 20 ust. 4, bez posiadania wymaganego certyfikatu dla personelu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 i 2, w odniesieniu do halonów;
- 18) niedokonanie naprawy, o której mowa w art. 36 ust. 1, przed napełnieniem systemu klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych;
- 19) wykonanie czynności, o których mowa w art. 37 ust. 1, bez posiadania zaświadczenia o odbytych szkoleniach, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 307/2008;
- 20) niewypełnienie obowiązków określonych w art. 1 ust. 1 lub 2, art. 2 lub art. 4 rozporządzenia (UE);

- 21) niedokonanie audytu sprawozdania o którym mowa w art. 19 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 w przypadku określonym w art. 19 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 517/2014.”;
- 2) art. 48 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 48. 1. Administracyjną karę pieniężną w wysokości od 4000 zł do 15000 zł wymierza się za:
- 1) niezapewnienie, wbrew art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, dokonania odzysku do celów recyklingu, regeneracji lub zniszczenia halonów;
 - 2) niezapewnienie, wbrew art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, dokonania odzysku do celów recyklingu, regeneracji lub zniszczenia substancji kontrolowanych niebędących halonami;
 - 3) niezapewnienie, wbrew art. 22 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, dokonania odzysku lub zniszczenia substancji kontrolowanych niebędących halonami zawartych w innych produktach i urządzeniach niż określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, w zakresie, w jakim jest to osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, w celu zapewnienia ich recyklingu, regeneracji lub zniszczenia;
 - 4) niezapewnienie, wbrew art. 22 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, dokonania odzysku lub zniszczenia halonów zawartych w innych produktach i urządzeniach niż określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009, w zakresie, w jakim jest to osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, w celu zapewnienia ich recyklingu, regeneracji lub zniszczenia;
 - 5) niezapewnienie sprawdzenia pod względem wycieków stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających substancje kontrolowane oraz ich obiegów w terminach, o których mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009;
 - 6) niezapewnienie sprawdzenia pod względem wycieków stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających substancje kontrolowane w terminach, o których mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009;
 - 7) niezapewnienie wykonania kontroli szczelności, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, albo niespełnienie wymogów kontroli, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1516/2007, z wyłączeniem stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;

- 8) niezapewnienie wykonania kontroli szczelności albo niespełnienie wymogów kontroli, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1516/2007, w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających fluorowane gazy cieplarniane w terminach, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 517/2014;
- 9) niezapewnienie, wbrew art. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, zainstalowania systemów wykrywania wycieków, z wyłączeniem stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 10) niezapewnienie w terminie, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, kontroli systemów wykrywania wycieków, z wyłączeniem stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 11) niezapewnienie, wbrew art. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, zainstalowania w stacjonarnych systemach ochrony przeciwpożarowej zawierających fluorowane gazy cieplarniane w ilości 500 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej systemów wykrywania wycieków;
- 12) niezapewnienie w terminie, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, kontroli systemów wykrywania wycieków zainstalowanych w stacjonarnych systemach ochrony przeciwpożarowej zawierających fluorowane gazy cieplarniane w ilości 500 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej;
- 13) niezapewnienie, wbrew art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, dokonania właściwego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych;
- 14) niezapewnienie, wbrew art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, dokonania odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych;
- 15) niezapewnienie, wbrew art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, dokonania odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych;
- 16) przekazanie, wbrew art. 10 ust. 4, substancji kontrolowanych niebędących halonami osobom fizycznym na ich własne potrzeby;
- 17) przekazanie, wbrew art. 10 ust. 4, halonów osobom fizycznym na ich własne potrzeby;
- 18) przekazanie, wbrew art. 10 ust. 5, fluorowanych gazów cieplarnianych osobom fizycznym na ich własne potrzeby;
- 19) niezapewnienie sprawdzenia pod względem wycieków stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy

cieplarniane oraz ich obiegów przez personel, o którym mowa w art. 20 ust. 1, albo zawierających substancje kontrolowane oraz ich obiegów przez personel, o którym mowa w art. 20 ust. 4;

- 20) niezapewnienie sprawdzenia pod względem wycieków stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających fluorowane gazy cieplarniane przez personel, o którym mowa w art. 20 ust. 2, albo zawierających substancje kontrolowane przez personel, o którym mowa w art. 20 ust. 4;
- 21) niezapewnienie, wbrew art. 20 ust. 4, dokonania odzysku substancji kontrolowanych niebędących halonami zawartych w innych produktach i urządzeniach niż określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009 przez personel posiadający odpowiedni certyfikat;
- 22) niezapewnienie, wbrew art. 20 ust. 4, dokonania odzysku halonów zawartych w innych produktach i urządzeniach niż określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2009 przez personel posiadający odpowiedni certyfikat;
- 23) prowadzenie szkolenia dla osób fizycznych ubiegających się o certyfikat dla personelu, bez uzyskania wpisu do rejestru jednostek prowadzących szkolenia, o którym mowa w art. 27 ust. 8;
- 24) wydanie zaświadczenia bez uzyskania wpisu do rejestru jednostek wydających zaświadczenia o odbytym szkoleniu, o którym mowa w art. 37 ust. 11;
- 25) niezapewnienie, wbrew art. 10 ust. 11 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, aby podmiot, któremu zleca się wykonanie czynności, o której mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, posiadał certyfikat niezbędny dla danego zastosowania i wykonywanej czynności, z wyłączeniem systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 26) niezapewnienie, wbrew art. 10 ust. 11 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, aby podmiot, któremu zleca się wykonanie czynności, o której mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, posiadał certyfikat w zakresie systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 27) nabycie, wbrew art. 10 ust. 1, substancji kontrolowanej lub fluorowanego gazu cieplarnianego lub, wbrew art. 11 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, fluorowanego gazu cieplarnianego, bez posiadania certyfikatu dla personelu odpowiedniego do wykonywanych czynności związanych z substancjami kontrolowanymi lub fluorowanymi gazami cieplarnianymi albo – w przypadku czynności serwisowych i naprawczych systemów klimatyzacji w niektórych

- pojazdach silnikowych – bez posiadania zaświadczenia o odbytym szkoleniu albo w obu przypadkach bez zatrudnienia osoby z takim certyfikatem lub takim zaświadczeniem albo bez posiadania certyfikatu dla przedsiębiorcy;
- 28) przeprowadzenie egzaminu bez uzyskania wpisu do rejestru jednostek oceniających personel, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 4;
 - 29) prowadzenie działalności bez posiadania certyfikatu dla przedsiębiorców, o którym mowa w art. 29, z wyłączeniem systemów ochrony przeciwpożarowej;
 - 30) prowadzenie działalności bez posiadania certyfikatu dla przedsiębiorców, o którym mowa w art. 29, w zakresie systemów ochrony przeciwpożarowej;
 - 31) sprzedaż, wbrew art. 11 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, fluorowanego gazu cieplarnianego, bez upewnienia się zgodnie z wymogiem określonym w art. 13a ust. 1, że kupujący posiada certyfikat dla personelu odpowiedni do wykonywanych czynności związanych z fluorowanymi gazami cieplarnianymi albo – w przypadku czynności serwisowych i naprawczych systemów klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych – zaświadczenie o odbytym szkoleniu, albo że jest podmiotem zatrudniającym taką osobę;
 - 32) nieprowadzenie, wbrew art. 13a ust. 3 oraz wbrew art. 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, dokumentacji dotyczącej nabywców fluorowanych gazów cieplarnianych;
 - 33) celowe uwalnianie fluorowanych gazów cieplarnianych wbrew art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapobieganie wyciekowi fluorowanych gazów cieplarnianych wbrew art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapewnienie naprawy bez zbędnej zwłoki wbrew art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapewnienie kontroli czy naprawa była skuteczna w ciągu 1 miesiąca zgodnie z art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 517/2014, z wyłączeniem systemów ochrony przeciwpożarowej;
 - 34) celowe uwalnianie fluorowanych gazów cieplarnianych wbrew art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapobieganie wyciekowi fluorowanych gazów cieplarnianych wbrew art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapewnienie naprawy bez zbędnej zwłoki wbrew art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 lub niezapewnienie kontroli czy naprawa była skuteczna w ciągu 1 miesiąca z art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 517/2014, z zakresie systemów ochrony przeciwpożarowej.”;

3) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49. 1. Administracyjną karę pieniężną w wysokości od 6000 zł do 45000 zł wymierza się za:

- 1) zastosowanie, wbrew art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, heksafluorku siarki;
- 2) wprowadzenie do obrotu, wbrew art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, produktów i urządzeń wymienionych w załączniku III do tego rozporządzenia, z wyłączeniem stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 3) wprowadzenie do obrotu, wbrew art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, produktów i urządzeń wymienionych w załączniku III do tego rozporządzenia, w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej;
- 4) sprzedaż, wbrew art. 11 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, niehermetycznie zamkniętych urządzeń bez dowodu spełniającego wymagania określone w art. 13a ust. 1 i 2;
- 5) wprowadzenie, wbrew art. 16 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, do obrotu fluorowanych gazów cieplarnianych bez uprzedniego uzyskania kontyngentu na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu lub przekroczenie ilości przyznanych w kontyngencie;
- 6) stosowanie, wbrew art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, fluorowanych gazów cieplarnianych;
- 7) niewypełnienie obowiązku rejestracyjnego określonego w art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014;
- 8) nieprowadzenie, wbrew art. 13a ust. 3, rejestru sprzedanych niehermetycznie zamkniętych urządzeń napełnionych fluorowanymi gazami cieplarnianymi;
- 9) nieprzedstawienie, wbrew art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, organom celnym w chwili wprowadzania fluorowanych gazów cieplarnianych do obrotu dowodu określonego w art. 13a ust. 4;
- 10) wprowadzenie do obrotu, wbrew art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych lub pomp ciepła napełnionych wodorofluorowęglowodorami bez uprzedniego uzyskania upoważnienia na wykorzystanie kontyngentu zgodnie z art. 18 ust. 2 tego rozporządzenia;

11) niesporządzenie, wbrew art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, deklaracji zgodności lub niezapewnienie weryfikacji dokumentacji i deklaracji zgodności przez niezależnego audytora.

4) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. 1. Administracyjne kary pieniężne za czyny określone w art. 47 pkt 1–3, 5, 7, 9, 11–14, 16, 18–21, art. 48 pkt 2, 3, 5, 7, 9, 10, 13–15, 17, 19, 20, 22, 24–26, 28–30, 32–34 oraz art. 49 pkt 1, 2 i 4–11 wymierza, w drodze decyzji administracyjnej, wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

2. Administracyjne kary pieniężne za czyny określone w art. 47 pkt 4, 6, 8, 10, 15 i 17, w art. 48 pkt 1, 4, 6, 8, 11, 12, 18, 21, 23, 27, 31 i 35 oraz w art. 49 pkt 3 wymierza, w drodze decyzji administracyjnej, właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2015 r. poz. 1688 oraz z 2017 r. poz. 2056 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 92 otrzymuje brzmienie:

„Art. 92. Administracyjne kary pieniężne wynoszą:

- 1) w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 4–10, 29, 30, 35, 39 i 40 – od 10000 zł do 1 000 000 zł;
- 2) w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 1–3, 12–14, 17–21, 33, 34, 36–38, 41 i 46 – od 15 000 zł do 500 000 zł;
- 3) w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 11, 15, 16, 27, 28, 31, 32, 42, 43, 45, 47 i 48 – od 10000 zł do 400 000 zł;
- 4) w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 44 – od 15 000 zł do 1 000 000 zł.;
- 5) w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22–24 i 26 – od 5000 do 500 000 zł;
- 6) w przypadku art. 91 pkt 25 – od 5000 do 300 000 zł.”;

2) w art. 135 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, wbrew obowiązkowi określone w:

- 1) art. 123 ust. 2, nie przechowuje zaświadczeń, o których mowa w art. 123 ust. 1,
- 2) art. 131 ust. 3, nie przechowuje dodatkowej ewidencji, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 141, oraz zaświadczeń, o których mowa w art. 53 i art. 54 ustawy, o której mowa w art. 141

– podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości od 10 000 zł do 300 000 zł.”

Art. 12. W ustawie z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści za ich wykorzystania (Dz. U. z 2016 r., poz. 1340) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Kto, wbrew obowiązkowi określönemu w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 511/2014, przekazuje lub wykorzystuje zasoby genetyczne lub tradycyjną wiedzę związaną z zasobami genetycznymi bez wzajemnie uzgodnionych warunków lub niezgodnie z tymi warunkami, podlega karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 100 000 zł.”;

2) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Kto, wbrew obowiązkowi określönemu w:

1) art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 511/2014, nie uzyskuje, nie zachowuje lub nie przekazuje kolejnym użytkownikom informacji i dokumentów, o których mowa w tym przepisie,

2) art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 511/2014, nie przechowuje informacji związanych z dostępem i podziałem korzyści przez dwadzieścia lat od zakończenia okresu wykorzystania

– podlega karze pieniężnej w wysokości od 1000 zł do 100 000 zł.”;

3) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Kto, wbrew obowiązkowi określönemu w art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 511/2014, wykorzystuje zasoby genetyczne mimo nieuzyskania zezwolenia na dostęp lub jego równoważnika oraz nieustanowienia wzajemnie uzgodnionych warunków, podlega karze pieniężnej w wysokości od 10000 zł do 200 000 zł.”;

4) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Kto, wbrew obowiązkowi określönemu w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 511/2014, nie złożył oświadczenia o dołożeniu należytej staranności, podlega karze pieniężnej w wysokości od 1000 zł do 20 000 zł.”;

5) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Kto, wbrew obowiązkowi określönemu w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 511/2014, nie złożył oświadczenia o dołożeniu należytej staranności lub nie przedłożył informacji, o których mowa w tym przepisie, podlega karze pieniężnej w

wysokości
od 5000 zł do 100 000 zł.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 109 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Maksymalne stawki opłaty, o której mowa w ust. 1, wynoszą:

- 1) 20 000 zł za stosowanie nawozów niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4;
- 2) 30 000 zł za przechowywanie odchodów zwierzęcych niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4;
- 3) 5 000 zł za prowadzenie dokumentacji realizacji programu działań niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4 albo za jej brak;
- 4) 5 000 zł za brak planu nawożenia azotem, jeżeli jest wymagany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4.”;

2) art. 291 otrzymuje brzmienie:

„Art. 291. Górne jednostkowe stawki opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 280 pkt 2 lit. b, wynoszą:

- 1) 2600 zł – za 1 kg substancji w przypadku przekroczenia:
 - a) dopuszczalnej ilości i składu ścieków, z wyjątkiem zawiesiny łatwo opadającej,
 - b) minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach,
 - c) dopuszczalnej masy substancji w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
 - 2) 26 zł – za 1 dm³ zawiesiny łatwo opadającej;
 - 3) 26 zł – za 1 m³ ścieków w przypadku przekroczenia dopuszczalnej temperatury, odczynu pH, poziomu sztucznych substancji promieniotwórczych lub dopuszczalnego stopnia rozcieńczenia ścieków eliminującego toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby.”;
- 3) użyte w art. 349 ust. 3–7, 9–12 i 15 w art. 351 ust. 1 i 3–6 oraz w art. 352 ust. 1 i 2, w art. 400 ust. 9 oraz w art. 416 ust. 4 w różnym przypadku wyrazy „właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „Główny Inspektor Ochrony Środowiska”;

- 4) użyte w art. 349 ust. 13 wyrazy „Inspekcja Ochrony Środowiska” zastępuje się wyrazami „Główny Inspektor Ochrony Środowiska”.

Art. 14. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 r. poz. 646) wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 49 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Czynności kontrolne prowadzone z użyciem bezzałogowych statków powietrznych mogą być wykonywane przez pracowników organu kontroli posiadających stosowne uprawnienia do wykonywania takich lotów, bez okazania legitymacji służbowej i poinformowania przedsiębiorcy lub osoby, wobec której podjęto czynności kontrolne, o przysługujących im prawach oraz obowiązkach w trakcie kontroli;

3b. Loty, o których mowa w ust. 3a wykonywane są w przypadku, gdy operator bezzałogowego statku powietrznego znajduje się poza terenem, do którego prowadzący działalność posiada tytuł prawny.”.

b) w art.65 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

"3) przeprowadzonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz.U. z 2016 r. poz. 1688, z 2017 r. poz. 1566 i 1567 oraz z 2018 r. poz. 88 i 650) w zakresie gospodarki odpadami.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1260) art. 134a otrzymuje brzmienie:

"Art. 134a W stosunku do pojazdów wykonujących przewóz drogowy w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, a także w przypadku kontroli, o której mowa w art. 129a ust. 1 pkt 2-4, uprawnienia i obowiązki policjantów oraz organów Policji określone w art. 132 ust. 1-2 i 5-7 oraz w art. 133 wykonują również odpowiednio inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego oraz, organy tej inspekcji. oraz organy Inspekcji Ochrony Środowiska.”.

Art. 16 1. Z dniem wejścia w życie ustawy laboratoria wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska stają się centralnym laboratorium badawczym Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy zadania z zakresu państwowego monitoringu środowiska i działalności laboratoriów wykonywane przed dniem wejścia w życie ustawy przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska stają się zadaniami Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

Art. 17. Z dniem wejścia w życie ustawy, należności, zobowiązania, prawa i obowiązki wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska związanych z prowadzeniem państwowego monitoringu środowiska i działalności laboratoriów stają się należnościami, zobowiązaniami, prawami i obowiązkami Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

Art. 18. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Główny Inspektor Ochrony Środowiska przejmuje ruchomości i środki finansowe pozostające w dyspozycji wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska i przeznaczone dotychczas na realizację zadań państwowego monitoringu środowiska, działalności laboratoriów oraz na wynagrodzenia pracowników realizujących te zadania.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nieruchomości oddane w trwałe zarząd wojewódzkim inspektoratom ochrony środowiska przeznaczone dotychczas w całości na realizację państwowego monitoringu środowiska i działalność laboratoriów przechodzą nieodpłatnie w trwałe zarząd Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

3. Trwały zarząd nieruchomości ustanowiony na rzecz wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 2, wygasa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Wygaśnięcie trwałego zarządu, potwierdza, w drodze decyzji, na wniosek Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska właściwy starosta.

4. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nieruchomości oddane w trwałe zarząd wojewódzkim inspektoratom ochrony środowiska przeznaczone dotychczas częściowo na realizację państwowego monitoringu środowiska i działalność laboratoriów przechodzą nieodpłatnie we wspólny trwały zarząd Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska i wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska.

5. Ustanowienie wspólnego trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 3, potwierdza, w drodze decyzji, na wniosek Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska i wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska właściwy starosta.

6. W przypadku porozumień, umów dotyczących zadań, o których mowa w ust.1, których stroną są wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska, następcą prawnym staje się Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

Art. 19. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy wydziałów monitoringu oraz laboratoriów wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska stają się pracownikami Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

2. Do pracowników, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1889 i 2293 oraz z 2018 r. poz. 106). Przepisu ust. 1 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, z zastrzeżeniem

ust. 3.

3. Jeśli urzędnik służby cywilnej w terminie do czasu wejścia w życie ustawy wyrazi wolę podjęcia pracy w Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska staje się pracownikiem Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska z dniem wejścia w życie ustawy.

4. Stosunki pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, wygasają po upływie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy w razie nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy.

5. Pracodawca obowiązany jest powiadomić na piśmie pracownika o skutkach nieprzyjęcia przez pracownika nowych warunków pracy lub płacy.

6. Wcześniej, niż w terminie określonym w ust. 2, rozwiązanie przez pracodawcę stosunku pracy z pracownikami, o których mowa w ust. 1, może nastąpić za wypowiedzeniem.

7. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, zachowują uprawnienia pracownicze wynikające z aktów na podstawie których powstał ich stosunek pracy przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, jeżeli przyjęli proponowane warunki pracy lub płacy na dalszy okres albo
- 2) do dnia upływu okresu wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 4.

8. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, mogą w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy, złożyć do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska wniosek o rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron, określając we wniosku termin rozwiązania stosunku pracy nie dłuższy niż obowiązujący w danym stosunku pracy okres wypowiedzenia. Stosunek pracy ulega rozwiązaniu w terminie wskazanym we wniosku.

9. W przypadku wygaśnięcia stosunku pracy, o którym mowa w ust. 2 lub dokonania wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 4, lub rozwiązania stosunku pracy na zasadach

przewidzianych w ust. 6, pracownikowi przysługuje odprawa pieniężna, o której mowa w art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2016 r. poz. 1474 oraz z 2017 r. poz. 2181).

10. Przepisów ust. 3–8 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, z zastrzeżeniem ust. 3.

Art. 20. 1. Pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie ustawy w wojewódzkich inspektoratach ochrony środowiska, którzy zdadzą egzamin, o którym mowa w art. 8 ust. 1 albo zostaną z niego zwolnieni i staną się Inspektorem Inspekcji Ochrony Środowiska, przenosi się poza korpus służby cywilnej w trybie art. 65 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, zachowują prawo do 6 miesięcznej odprawy emerytalnej o ile nabyli wiek uprawniający do uzyskania uprawnień emerytalnych lub są w wieku ochronnym przed ich uzyskaniem.

Art 21. 1. Pracowników, którzy w dniu wejścia w życie ustawy stają się pracownikami Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska zatrudnionymi w centralnym laboratorium badawczym, o którym mowa w art. 28f ust.1 oraz krajowych laboratoriach referencyjnych, o których mowa w art. 28g, przenosi się poza korpus służby cywilnej w trybie art. 65 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, zachowują prawo do 6 miesięcznej odprawy emerytalnej o ile nabyli wiek uprawniający do uzyskania uprawnień emerytalnych lub są w wieku ochronnym przed ich uzyskaniem.

Art. 22. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Główny Inspektor Ochrony Środowiska i wojewódzki inspektor ochrony środowiska wskażą pracowników odpowiednio Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska i wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska, którzy w okresie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy będą inspektorami Inspekcji Ochrony Środowiska.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, w okresie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy obowiązani są do ukończenia kursu, o którym mowa w art. 8e ust. 1 pkt 7, chyba że zostaną zwolnieni z obowiązku jego odbycia zgodnie z art. 8e ust. 2.

3. Inspektorem Inspekcji Ochrony Środowiska może zostać pracownik posiadający średnie wykształcenie, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy był zatrudniony w wydziale lub dziale inspekcji wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska i posiada 10 letni staż pracy w tym wydziale lub dziale.

Art. 24. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących wymierzenia kar pieniężnych na podstawie zmienianych przepisów ustaw zmienianych w art. 2–13, stosuje się przepisy dotychczasowe.”

Art. 25. Z dniem wejścia w życie ustawy krajowe laboratorium referencyjne i wzorcujące, o którym mowa w dotychczasowej ustawie staje się krajowym laboratorium referencyjnym ds. jakości powietrza atmosferycznego, o którym mowa w art. 28g ust. 3 niniejszej ustawy.

Art. 25. 1. W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 1100 mln zł, przy czym w:

- 1) 2019 r. – 110 mln zł;
- 2) 2020 r. – 110 mln zł;
- 3) 2021 r. – 110 mln zł;
- 4) 2022 r. – 110 mln zł;
- 5) 2023 r. – 110 mln zł;
- 6) 2024 r. – 110 mln zł;
- 7) 2025 r. – 110 mln zł;
- 8) 2026 r. – 110 mln zł;
- 9) 2027 r. – 110 mln zł;
- 10) 2028 r. – 110 mln zł.

2. W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 1100 mln zł, przy czym w:

- 1) 2019 r. -100 mln zł;
- 2) 2020 r. - 100 mln zł;

- 3) 2021 r. - 100 mln zł;
- 4) 2022 r. - 100 mln zł;
- 5) 2023 r. - 100 mln zł;
- 6) 2024 r. - 100 mln zł;
- 7) 2025 r. - 100 mln zł;
- 8) 2026 r. - 100 mln zł;
- 9) 2027 r. - 100 mln zł;
- 10) 2028 r. - 100 mln zł.

3. Minister właściwy do spraw środowiska monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 2.

4. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 minister właściwy do spraw środowiska stosuje mechanizm korygujący polegający na zaleceniu zmniejszenia liczby kontroli z pomiarami.

Art. 26. 1. W celu wykonania przepisów ustawy Prezes Rady Ministrów dokonuje, w drodze rozporządzenia, przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym wynagrodzeń oraz limitów zatrudnienia, między częściami, działami i rozdziałami budżetu państwa z zachowaniem przeznaczenia środków publicznych wynikającego z ustawy budżetowej.

Art. 27. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., z tym że art. 49 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 10 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

Zastępca Dyrektora
Departamentu
Zarządzania Środowiskiem
M. Typko
Małgorzata Typko

Dyrektor
Departamentu Inspekcji
B. Rutkowska
mgr Bogusława Rutkowska

PODSEKRETARZ STANU

S. Marzec
Sławomir Marzec

MINISTER ŚRODOWISKA

H. Kowalczyk
Henryk Kowalczyk

**GLÓWNY INSPEKTOR
OCHRONY ŚRODOWISKA**

M. Nowak
dr inż. Marek Haliniak

Michał Nowak

Naczelnik Wydziału

Legislacji

M. Szabaj
Marcin Szabaj

**ZA ZGODNOŚĆ
POD WZGLĘDEM PRAWNYM,
LEGISLACYJNYM I REDAKCYJNYM**

**Zastępca Dyrektora
Departamentu Prawnego**

A. Kozłowska-Zawar
Anna Kozłowska-Zawar